

[C. J. F. Sven.]

Nu kan man jo sige: Ja, lad os afskaffe alle Apotekerne, lad os gaa over til Specialfabrikker; det er muligt, at det en Gang bliver Vejen, men saa længe Staten ønsker et Apotekervæsen opretholdt med selvstændige Apoteker spredt over hele Landet, maa Staten naturligt ogsaa give Apotekerne saadanne Vilkaar, at de kan arbejde.

Spørgsmaalet er nu, om Specialiteterne egentlig er saa billige — og det skulde jo være et af Fortrinene ved denne Apotekerlov, at den medførte en billigere Medicin. Thi, som jeg før sagde: Der reklameres meget kraftigt for dem; de har en sikkert bekostelig Konsulentvirksomhed, og der løber mange andre Udgifter paa. Derfor undrer det mig, at man fra Medicinfabrikkernes Side tilsyneladende vil stille op, at Apotekernes Priser er saa forfærdelig dyre, og at de ligefrem — det er da mit Indtryk — er med til at starte en Kampagne mod den dyre Medicin — altsaa den Medicin, Apotekerne selv laver, og som er dyr; men den, Medicinalfabrikerne laver, er selvfølgelig særdeles billig. Det minder jo noget om den gamle Fabel, hvor Løven nej, hvor Ulven aad Bedstemoderen med den Begrundelse, at det var Synd at lade Bedstemoderen leve, for hun kunde gerne komme til at fryse Juleaften. En lignende Omsorg synes det mig at være, naar man fra Medicinalfabrikkernes Side saa stærkt sætter ind paa, at den af Apotekerne fremstillede Medicin er saa forskrækkelig dyr og rummer en fuldkommen ublufærdig Advance.

Jeg mener altsaa, at det sikkert vil være vanskeligt for den højtærede Minister at trænge igennem her. Jeg tror, at det i saa Henseende vilde være heldigt, om den Bestemmelse, der findes i Lovforslagets § 4, og som lyder paa, at den, der udøver Lægegerning, maa ikke drive Apotek eller deltage i et Apoteks Drift, udvides til Medicinalfabrikker, saa at Læger heller ikke maatte deltage i den Slags Fabrikkers Virksomhed paa den ene eller den anden Maade uden Indenrigsministeriets Samtykke.

I øvrigt maa jeg med Hensyn til Bestemmelserne om Specialpræparaterne tage visse Reservationer. Jeg gaar ud fra, at Tanken med Bestemmelsen om Ministeriets eller det offentliges Kontrol kun refererer sig til de Præparater, som bringes i Handelen. Men saaledes som Lovforslagets § 32, 1ste Stykke, er formuleret, kunde det opfattes saaledes, at saa snart en Specialitet kommer ind i Landet, bliver den straks undergivet Kontrol uden Hensyn til, om den bringes i Handelen.

Jeg er endvidere betænkelig ved, at Gebyrerne for Undersøgelse skal betales af de paagældende Importører af Specialpræparaterne. Jeg vil finde det naturligt, at det bliver Apotekervæsenet, ogsaa af den Grund, at Samfundet i og for sig er interesseret i, at der tilføres Landet Nyheder paa Specialpræparaternes Omraade. Derfor er det noget urimeligt, at man paa denne Maade indirekte vil hindre dette ved at paalægge Gebyrer, hvis Størrelse jo godt kan blive ikke helt ringe, og derfor vil jeg henstille til Overvejelse, om ikke det var muligt at lade disse Udgifter afholde af Apotekervæsenet.

Om Betimeligheden af Indførelsen af en Aldersgrænse for Apotekere nærer jeg lige som den sidste ærede Taler stærk Tvivl. Det kan være meget godt, at man nu foreslaar, at der i Fremtiden ikke skal gives Bevilling til Personer over 52 Aar; men om det overfor Faget og under Hensyn til den hidtidige Udvikling, og navnlig hvis man nu kunde komme ind paa at indskrænke Apotekernes Antal, er helt billigt og retfærdigt, ved jeg ikke. Det vilde sikkert i alle Tilfælde være rigtigst, at der var Undtagelsesmuligheder. Der kunde maaske i denne Forbindelse ogsaa være Grund til at overveje, om man ikke ved Uddeling af Privilegier fik en noget heldigere Ordning end den nuværende, hvor det faktisk er den til enhver Tid siddende Indenrigsminister, der afgør dette Spørgsmaal, selvfølgelig efter Samraad med Sundhedsstyrelsen; men jeg tror ikke, Sundhedsstyrelsen i denne Forbindelse betyder saa forfærdelig meget.

Bestemmelsen om, at en Apoteker skal fratræde, naar han er 75 Aar, kunde paa Forhaand synes at have nogen Rimelighed for sig; men man maa herved tage i Betragtning, at Apotekerne med de personlige Privilegier hidtil har faaet deres Privilegier i en meget fremrykket Alder og derfor bør have en rimelig Tid til at regulere deres Forhold og søge at skabe sig nogen Kapital og i hvert Fald faa afbetalt den Gæld, demuligvis er kommet i ved Etableringen. Navnlig synes jeg, at det, der taier imod denne Aldersgrænse, er, at den Pension, der stilles de paagældende i Udsigt, er alt for lille.

Man kunde herimod indvende: Ja, men de paagældende kunde jo have sørget for selv at spare saa meget op, at de kunde pensionere sig selv. Men enhver, der kender lidt til Apotekerforhold, vil vide, at Ordningen indenfor Faget rummer ingen Mulighed derfor. Naar en Mand faar sit Privilegium, saa vil det, hvis han endelig har: